

Сватба.

Я кажи ми, Ежко,
 Глупавъ Таралежко,
 Де се е видяло
 Лиса да кротува,
 И на меча сватба
 Бръмбаръ да кумува?
 А Щурець да свири,
 Мравчо да не хае,
 А пъкъ Заю-баю
 Веселъ да играе.
 Жълва да подканя,
 Гости да събира,
 Долу отъ селото
 Горе отъ баира?
 Вrabчо хлѣбъ да мѣси,
 Скакалецъ да тича,
 Булката да милва
 И да я облича.
 Ти подобно чудо
 Знаешъ ли? — кажи ми?
 И такава сватба
 Дето нѣма име.
 Вчера ти не бѣше,
 Че набързо стана
 Три дни и три нощи
 Женихме Мецана.
 Съ Вълчо я вѣнчахме,
 Вълчо си го бива,

Пъкъ и тя е харна,
 Млада и красива,

Кукурякъ набрахме,
 Папратъ и иглика,
 Черпиха съсъ вино
 Както е прилика.
 Ехъ, да бѣше, Ежко,
 Лудъ би станалъ, брате,
 Всѣки да те кани,
 Да ти вика „свате“.
 Всичко бѣше чудо,
 Всичко бѣше лесно,
 Агнета и пуйки
 Печени чудесно.
 Лиса — май позбърка,
 Че си пийна доста,
 Нали си я знаешъ
 Малко си е проста.